

Līviņa Sproģe

Jūs, pat zin, ka Ance šoden svētk

Dievs do,šiem stiprem
Ventpils vīrem spēk.
Viņ pūš no sierd un dvēsel
Vīņ netais grēk!

Le, muzīk , viņem tāl
Skan proj no pilst.
Le, nedilst bikss
Le, mat nesvilst.

Le,Ance dzirdt var
Kā viņ pūš
Ju visam dziesmam
Līdz iet mūžs
Le, dzird var, kā vīņ pūš!

Ja, kāds grib, vesals stipars būt ka mēs.
Jem rokes blumīzer
Laiž šurp pe mums
Mēs pūst paties, Jums iemāct spēs.

Visem talants tāds, nav dots
Bet šos vīrs vaig slavt,
Le viņem slāv un gods.
Ko vel pa Jums, var pateikt lāb.
Jo, es ju nezin, cik patiess ir
Mīļ šiem vīrem dāb.
Bet man jau liekas dikt mīļ lāb!

Nu , man kaut kā Te nesaprotams.

Kā pasaule, es nāc (55) piespiekte
Viskrāšņāk septembre
tad ziede rudens puķs.
Tas viss pa god, bi man māte un man.

Tā es a liel priek gaidīts tik,
Kaut es blāv, no spēk dikt, dikt,
Bet kad autiņes māt tīn.
Tad gulte palags uzklāts bi no līn.

Es sprigans kunkels,

Ievilk elp un nesaprat,
Kas šis pa telp?
Bet izrādjes šī pasaul plaše
Kur jasāk dzīv būs kadreiz pašam.

Bet le nu kā,
Es svare jēmes
Āter dūšig aug.
Līdz citem bēnem
Kļūv pa priekšzīmīg paraug.

Bet laiks, ne mūžam
Stāves nav uz viet.
Tu spēj tik brīntes
Kā tas iet.
Un nu jau pats es, izaudzs ār
No visam šmucem.

Un nu var guder pamāct cits
Le nesanāk , ka man a Fric.
Ta dzīv ju māc aizvien ko jaun.
Bet, neklāre neko pa kaunn.

Un nu ju 2025.gads
Un 1955 es I rāds.
Un tūlīņ septembers
Būs klāt un viss šos
Godebs es I baudes
Gan māts gan vecmāts.

Gan a vecvecmāts
Tas prieks bi 70 gād ju pagātne
Bet nu, tik rets
A bēnem krāmjes
Vairs negrib redzt,
Ne sun, ne kaķ'
Es netic ka kāds,
Iemīlt var a zaķ.

Vo, Tā patiess, no krūtem
Izzūd mīlsteb,
Ka negrib, paglāstt samīļt bēn.
Ne, papait sūn, ne kaķ.
Ne kleipe, pašūpant maz zaķ.

Tā, ju a i lāb

Tik, āter proj I aizkrējs vasar,
Pa viss šo laik
Tā ritig atspūtes es nav.
Tā skej un strāde
dien no dien
un gal beiges
Vairs spēk nevien!

Es dien diene
Grib uztūrt foram, figūr
Le izskates es prišs un smuks
A, krejam iesmērē es miess
Un vaiges ieziež svaige sviest.

Man nevaig kosmētik nekād,
Jo, man no dāb
I mīkst, maig ād
To krejam sviest, nu es tik tā,
Le netiek vecam krunks
Pie mies, man klāt!

Patiess, es grib, tos jaunes rāt!
Le moctes beidz,
A kosmētik jeb, kād,
To dzirdt, man parklāj
Miess zosād.

Lāb, ka mat uz gāl vēl
Tures klāt pe ād.
Bet, tas nu tā
Le, katrs dār, kā viņam tīk.
Ja, iftet mies sāv neapnīk.

Nu miess i uzprišants patiess
Bet kur le atpūstes es iet.
Man dižozle I šūpels kārts.
Bet, tur ja ieseides
Tā miegs, I klāt.

Ja tālāk tikt grib,
Un ko redzt.
Pa viss i jamaksē dikt dārg.
Bez naud nevens, pat runt nesāk.
Tā šī laik atpūšnes I diktam dārg.
Es izkal plāns un izdome visād.

Es pajēm ķīsen, guļam maiss un deķ,
Un atteices no visem dārbem un no šept.
Un vilkes proj, uz mežmal, le atrast var,
vien kārtig pleķ.

Tā ierades iekš
Rīktig atpūts bāz.
Es brīntes nebeidz
Cik mums dāb smuk
Un sierde dārg.
Te tauriņ laideles, man riņķe
Uz atvasar, vēl putniņ
Uzdzied dziesam kād.

Dikt apmierants
Es, bi pa atpūt tād
Ro, nevaig ma ne
Francij, Āfrik, Mozambik, ne Ēģipt kād.
Pa velt, man prieks
Un atpūt iedev Latvijs dāb!!!